U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **A. Z.,** zastoupené JUDr. Jiřím Hejdou, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Zítkova 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Az 32/2003, o přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 6. 2. 2002, č.j. OAM-2210/AŘ-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2006, č. j. 14 Az 32/2003 – 53,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna soudem ustanoveného advokáta JUDr. Jiřího Hejdy **s e u r č u j e** částkou 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 6. 2. 2002, č.j. OAM-2210/AŘ-2001, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 10. 2001, č.j. OAM-9499/VL-11-12-2001 a zamítnut rozklad proti němu. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl zamítnut návrh žalobkyně na zahájení řízení o udělení azylu jako zjevně nedůvodný podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění v době rozhodování (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že žalobkyně nesplňuje důvody udělení azylu podle ust. § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 téhož zákona.

Ve svém odůvodnění se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného správního orgánu, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádnou skutečnost svědčící o jejím pronásledování z důvodů taxativně vymezených v ust. § 12 zákona o azylu. Žádost o udělení azylu odůvodnila toliko svými ekonomickými potížemi, kterým byla vystavena ve své domovské zemi. V souladu se zákonným ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. krajský soud nepřihlédl k žalobkyní nově uváděným tvrzením ohledně omezování svobody slova a projevu, jemuž měla být jako novinářka v domovské zemi vystavena, neboť je žalobkyně ve správním řízení vůbec nezmínila, tudíž se jimi správní orgány obou stupňů nemohly ve svých

rozhodnutích zabývat. Z obsahu správního spisu krajský soud nezjistil, že by žalobkyně v průběhu pohovoru nemohla uvést všechny skutečnosti, které považovala za relevantní. Obsáhle se také krajský soud vyjádřil k zákonnosti rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 téhož zákona.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění argumentuje důvodem obsaženým v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Namítá nezákonnost rozhodnutí správního orgánu ve věci neudělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, když považuje obtížnou ekonomickou situaci za důvod zvláštního zřetele hodný. Z předloženého soudního spisu ve věci však plyne, že v rámci řízení o žalobě u krajského soudu stěžovatelka takový právní důvod neuplatnila, ačkoliv mohla, tedy se jedná o důvod nepřípustný podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Nad rámec Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, kde se dostatečně zabýval otázkou mezí soudního přezkumu rozhodnutí Ministerstva vnitra dle ust. § 14 zákona o azylu. Hlavní důvod podané žaloby stěžovatelka spatřuje v ohrožení svého života ve vlasti z důvodů politických, jmenovitě politické persekuce v důsledku zaměstnání novinářky a kritiky státní politiky v Ukrajině. Ekonomické potíže stěžovatelky jsou až následným projevem zmíněných politicky podmíněných problémů. K takto uplatněné námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že žadatel o azyl musí uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá, již ve správním řízení. Byla-li žádost žadatelky o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná proto, že byly tvrzeny toliko důvody ekonomické, je žalobní námitka stěžovatelky spočívající v hrozbě politické persekuce ze strany státní moci v zemi původu nepřípustná a soud k jejímu uplatnění až v žalobě či v kasační stížnosti nemůže přihlížet. S obdobnou procesní situací se již Nejvyšší správní soud vypořádal v rozsudku ze dne 9. 12. 2003, č. j. 7 Azs 32/2003 - 60, www.nssoud.cz., či rozsudku ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61, www.nssoud.cz. Irelevancí ekonomických problémů jako důvodů žádosti o azyl se pak Nejvyšší správní

soud zabýval v mnoha svých rozhodnutí, například v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud nemůže ani přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že všechny relevantní skutečnosti uváděla při veškerých úkonech u příslušných orgánů, neboť obsah spisového materiálu dokazuje opak, především absenci uvedení politických důvodů jak v žádosti o azyl, tak v průběhu pohovoru provedeném ve správním řízení.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátovi částkou 4200 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 23. 11. 2006. Soud advokátovi dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci žalobkyně se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu